

oče mi je ukradel poštenje — in zdaj, ko bi zopet rad postal pošten, mi hočeš ukrasti ti Anco — pogini... « Z velikim skokom je že bil pri Adrijanu, kar se dvigne izza morja postava starega mornarja, voda mu teče z las, brade in obleke, pesti žugajo Djokoviču. »Mate!« vpije Adrijan in širi roke. »Mate!« zastoče Djokovič in se sesede: »Povsod strahovi! Kaj res ni poti nazaj!« (Dalje.)

Ksaver Meško:

Zima — pomlad.

Zima, da grize do srca. Trpi vse. Najhuje, bi sodil, mali in drobčkani. LA čudo, otroci je ne čutijo preveč. Na smučeh se pripeljejo v šolo — skoro vsi so s hribov, šola je v dolini — in na saneh. Kak fantič pripelje na saneh še sestrico, drobno, vso zardelo v lica od udarcev vetra, od ostrih igel mraza. A dasi imajo vse rdeče in premrle noske, oči so vesele in srečne, smehljaj zadovoljen, smeh zveneč. Srečni!

Druga je s ptički. Ti trpe. Trpe tako, da so čisto ponižni in tihi. Kako so vreščali in se kregali druge zime, ako zjutraj niso našli na določenem mestu že ovska, ko so prileteli zajtrkovat. Letos so tako prezebli in potrti, da še čvrčati ne morejo in ne marajo. Poletavajo ob vrtu, pričakovaje sede na plotu, na češplji ob cesti. Vdano, molče čakajo. Hudo jih je zdelala zima.

A kje je le kos, naš črni kos? Vsako zimo je poletaval tu okrog, prihajal na vrt kosmulj kljuvat. To zimo ga ni. Ob novem letu sem ga še videl. Proti večerom je na cerkvenih oknih kljuval muhe, ki so se v jeseni pred zimo v zareze ob steklu skrile. Sicer borna večerja. Potem je kar izginil. Ga je li stisnila kaka zimska noč? Mraz in glad sta mu morda vrgla zanko krog vratu in jo brez usmiljenja zadržnila. Škoda kosa.

Tako ob koncu svečana, prve dni sušca so ptičke zaslutile pomlad. Na orehu ob vrtu, v vrhovih smrek pod vrtom gostole poltiho, a živo, v prebujajoči se radosti. Kakor bi prepletale vse drevo s čudovito pojočo mrežo, objema njih pomladna pesem drevesa. Ali kakor bi nežno cingljaje padali z drevesa nevidni cvetovi, ne, zreli zlati orehi.

Bo res pomlad? Ko je pa snega še toliko! Sonce se pač nekoliko razgreva, a vetrovi ob večerih ledeno puhajo čez vrhove. Da se le ti drobni pevci ne motijo v svojem pričakovanju pomladi, v svojih pozdravih toplim dnevem?

O čudo? Danes se je peljal čez vrt — odkod se je neki vzela? — kakor bi se hotel v blestečih valovih toplega sonca okopati za novo življenje — kos, prav naš črni kos!

Pa v resnici prihaja pomlad, tako zaželeno, tako težko pričakovano? Ako v resnici — pozdravljena!

Danilo Gorinšek:

Želja.

Če vsi grmi bi zacveli
in vsi gaji zadehteli,
vse vodice zašumljale,
zvezdice vse zasijale —

njo da z njimi obdarujem,
ki ji vse, prav vse dolgujem;
bi premalo mogel dati
Tebi, moja zlata mati!